

DE TANGOSALON

*en andere verhalen
over vrouwenliefde*

*Liefde,
spanning,
erfisch
en humor*

laVita
Publishing

Escher-Bremer, Anja de Groot, Ingrid van Eijl, Pim Frensis,
Edith Eri Louw, Adrienne Nissem, Saskia Wieringa e.v.a.

De tangosalon

en andere verhalen over de vrouwenliefde

verhalenbundel

LaVita Publishing 2011

ISBN: 978-90-79556-25-0
NUR 303

© 2008 LaVita Publishing, Utrecht
Tweede druk 2009

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden
Omslagfoto: Bruno Stock
Samenstelling: Hilda Abbing
Redactie: Rita Ramperti en Anja de Crom

LaVita Publishing
www.la-vitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Anja de Crom	Een labrador
Connie van Gils	Meer-in-Zee
Ingrid van Es	Undercover
Hilda Knol	Motorsporen
Esther Bremer	Café Crème
Kaat Roozal	De constructie
Edith Eri Louw	Honderd dagen
Lysan van Winden	Ooggetuigen
Johanna Pas	Veertig dagen
Saskia E. Wieringa	De tangosalon
Natasja Kraijer	Luchtkasteel
Pia Fraus	Hot spot
Ellen Zandink	Perzikbloesem
Rianne Witte	Het roze mantelpak
Adriënne Nijssen	Liefde is...
Marijke van Dijk	De vrouw van de overkant
Ellen Zandink	Koudwatervrees
Anja de Crom	Eindelijk een echte zaak
Rianne Witte	Schijn, hoop en liefde

Voorwoord

GEWOON OMDAT

Is het in deze tijd nog nodig om een uitgeverij voor lesbische boeken te hebben? Is er vraag naar boeken met een lesbisch thema? Regelmatig hoor ik van vrouwen dat ze eigenlijk vinden dat boeken lezen die speciaal voor lesbische vrouwen zijn geschreven echt niet meer van deze tijd is. Tegelijkertijd blijkt Engelstalige pulp uit de VS en Engeland mateloos populair onder lesbiennes en scoort Sarah Waters keer op keer een bestseller. De dvd's van *The L Word* zijn niet aan te slepen - terwijl de Nederlandse tv-zenders het niet interessant genoeg vinden om seizoen 3 van de serie uit te zenden. Hetzelfde probleem zie je bij uitgevers. Boeken met een lesbisch thema worden maar mondjesmaat uitgegeven, eenvoudigweg omdat er geen geld mee verdiend wordt. Simpele optelsommetjes: blijft er te weinig onder de streep over dan doen we het niet.

Sinds ik in 2004 begon met LaVita Publishing wordt mij vaak gevraagd of een lesbische uitgeverij wel rendabel is. Het antwoord is: ja, op den duur wel, als je tenminste de kosten heel erg goed in de gaten houdt, geen gekke dingen doet, alles drie keer afweegt en tegelijkertijd niet bang bent om eens een keer de plank mis te slaan, bereid bent om er zelf veel geld in te stoppen en heel hard te werken en een lange adem en geloof in eigen kunnen hebt. Dan lukt het net. De volgende vraag dringt zich vrijwel onmiddellijk op: waarom doe je het in vredesnaam? Het antwoord: gewoon omdat ik het leuk en nodig vind om te doen.

Toen ik als puber regelmatig de bibliotheek afzocht naar boeken met een lesbische personage voelde ik mij vaak een zonderling. Ik struinde kast na kast af en las achterflap na achterflap. Heel soms kwam ik een boek tegen dat interessant leek. Zo las ik uiteindelijk toch een hoop lesbische boeken. Maar het was niet simpel om ze te vinden en telkens als ik de boeken liet afstempelen dacht ik dat iedereen zag wat ik mee naar huis nam.

Later kocht ik mijn boeken bij de homoboekhandel. Iedere zoveel maanden een flinke stapel. Niet alles kon me bekoren, maar de voorkeur voor boeken met een lesbisch thema bleef. Uiteraard las ik ook andere boeken. Het viel mij op dat veel boeken die door het grote publiek massaal gekocht werden soms helemaal niet zo goed waren. En andere, veel betere boeken met een lesbische hoofdpersoon bereikten het grote publiek niet. Ook nu is dat nog zo. Het is erg moeilijk om een beetje op te vallen tussen al die duizenden boeken die jaarlijks uitkomen. Kranten en publikstijdschriften beperken zich tot de top 100-boeken en specifieke lesbo- en homomedia zijn dun gezaaid. Internet biedt wel mogelijkheden, maar ook daar zijn lesbische boeken behoorlijk onzichtbaar. De website **www.lesbischlezen.nl** brengt daar gelukkig verandering in: nu is er in elk geval één plek waar je alle mogelijke informatie over lesbische boeken kunt vinden.

In de loop der tijd heb ik veel manuscripten onder ogen gekregen. Niet alles is even goed. Bovendien zijn voor een kleine uitgever de mogelijkheden beperkt. Maar ook al zijn niet al die manuscripten boeken geworden, het werd me wel duidelijk dat er in Nederland en België aardig wat schrijftalent rondloopt. Langzaamaan rijpte

het idee dat ik toch echt wat wilde gaan doen met al dat talent: ik wilde een verhalenbundel maken. Ik belde een aantal auteurs en kreeg veel enthousiaste reacties. Binnen no time had ik een lijst van twintig potentiële deelnemers. Het plan was simpel; schrijf een verhaal met een lesbisch thema en een positieve verhaallijn. Meer dan de helft had al ruim voor de deadline haar verhaal gemaald. En door het lezen van al die verhalen werd ik steeds blijer. Ik zag steeds weer bevestigd dat er genoeg talent is. Uiteindelijk is het een bundel met 19 verhalen geworden. De variatie is groot, zowel qua inhoud als schrijfstijl. Een aantal van de auteurs zijn redelijk bekend, van de rest gaan we in de toekomst zeker nog horen. Ik hoop dat deze bundel aantoont dat het leuk is om iets te lezen met een lesbisch thema. Ik ben er in ieder geval trots op dat we dit met z'n allen hebben gemaakt en ik hoop dat jij net zoveel plezier zult beleven aan het lezen als ik aan het samenstellen.

Hilda Abbing,
Uitgever

- Anja de Crom -

EEN LABRADOR

Ik zag de vrouw tegenover me niet-begrijpend kijken toen ik het gezegd had. Het was ook niet wat ik had ingestudeerd. Als iemand me zou vragen om mezelf in een paar woorden te omschrijven, had ik willen zeggen dat ik lief ben, en trouw, en zorgzaam, en dat ik gevoel voor humor heb. En in plaats daarvan zei ik dus: 'Een labrador.'

Aan de andere kant van het zaaltje zag ik Lineke, druk in gesprek met een vrouw met blonde stekels. Niet zo druk dat ze niet even kans zag om haar duim op te steken. 'Goed zo Tess, ga zo door,' hoorde ik haar in gedachten zeggen. 'Je hebt de eerste stap gezet. *Go for it!*'

Lineke wist niets van de labrador.

'Lieve honden, labradors.' De vrouw keek me bemoedigend aan. *Petra* stond er op haar naamkaartje, in meisjesachtige letters.

'Zeker,' beaamde ik. 'Hoe hard je ook schopt, ze blijven kwispelend bij je terugkomen.'

In stilte vervloekte ik Lineke, die me hierheen had gesleept. 'Dat is goed voor je, Tess. Dertig leuke vrouwen, allemaal single.' Ik wilde geen dertig leuke single vrouwen, ik wilde Daphne. Ik wilde dat ze spijt had. Inzag dat ik de ware voor haar was. Bij me terugkwam, net zoals het de afgelopen zeven jaar vijf keer gegaan was.

'Ik heb twee katten,' zei Petra. 'Poekie en Siepje.'

'Leuk,' zei ik beleefd. Petra schreef ik mentaal af. Ik hou niet van kattenvrouwen, en deze Petra leek me een

kattenvrouw in het kwadraat, het type dat haar poezen Poekelewoekie en Siepelewiepie noemt. Maar die drie minuten moesten vol. Ik verbaasde me erover dat drie minuten zo lang konden duren. Misschien zou de tijd sneller gaan als ik haar iets over haar werk vroeg. ‘Wat doe je?’

Petra was telefoniste bij de brandweer. Judith, de volgende, was beroepsmilitair en ook geen verkeringsmateriaal, tenminste, niet voor mij. Hetzelfde gold voor kleuterjuf Sandra, verpleegkundige Karin en salesmanager Jeanette. Niemand kon tippen aan mijn Daphne, die nu eventjes niet mijn Daphne meer was maar Daphne van Astrid, bij wie ze meteen maar was ingetrokken. Vorige week was ze haar spullen komen halen.

‘Als ze haar spullen komt halen is het definitief over,’ had Lineke gezegd.

‘Hoeft niet,’ wierp ik hoopvol tegen. ‘Die Astrid is niet goed voor haar, dat zei je toch zelf ook?’

Daphne en Lineke waren collega’s. Op Linekes vijftiengste verjaardag had ik Daphne ontmoet, die met een andere collega meegekomen was. Het was liefde op het eerste gezicht geweest, al had Lineke me nog zo gewaarschuwd. En nu had Lineke voor de zoveelste keer gelijk gekregen en was ik wéér besodemieterd. Of, al wilde ik daar nog niet echt aan, misschien zelfs ingeruild. Voor Astrid die, als nieuwe baas van Daphne en Lineke, een halfjaar geleden in het bedrijf was komen werken. Haar eerste wapenfeit was het ontslag van vijftig medewerkers geweest.

‘Die Astrid gaat toch over lijken, die wil alleen maar carrière maken,’ ging ik verder. ‘Daphne komt heus wel terug. Wie moet er anders voor haar koken? Dat zie ik die Astrid nog niet doen.’

‘Dat is jouw probleem niet meer. En bovendien, die twee passen perfect bij elkaar. Daphne was ook altijd aan het overwerken.’

Dat had ze beter niet kunnen zeggen. We wisten allebei wat Daphnes “overwerk” inhield. Als iemand zo vaak en zo lang moest overwerken, zou je je kunnen afvragen of deze baan wel de juiste voor haar was. Je zou je werk toch moeten kunnen doen in de tijd die ervoor stond. Ik had daar geen enkel probleem mee, maar ja, ik was dan ook geen organisatieadviseur maar gewoon dierenartsassistente. Niet goed genoeg voor Daphne. Lineke zag mijn onderlip trillen. ‘Lieverd, ze is je niet waard. Echt niet. Jij verdient iemand die jou waardeert om wie je bent. Die vrouw bestaat, daar ben ik van overtuigd. En wij gaan haar vinden.’

En zo waren we op deze speeddate beland, waar het volgens Lineke barstte van de potentiële huwelijkskandidates. Ze had me laten kiezen: dit of zo’n koppelprogramma op de televisie. Aangezien ik daarvoor zeker tien kilo zou moeten afvallen, had ik toch maar voor de speeddate gekozen. Ik had er een hard hoofd in, zeker nu ik een paar kandidates had ontmoet. Lineke leek het prima naar haar zin te hebben, die voerde het ene geanimeerde gesprek na het andere. Voor haar lag er ook niet zo’n druk op. Ten eerste was ze hetero en ten tweede, maar dat deed dan eigenlijk al niet meer ter zake, had ze een vriend. ‘Twee zien meer dan een,’ had ze met haar onverbeterlijke optimisme beweerd. ‘Ik help jou gewoon met uitzoeken.’

Halverwege kregen we gelukkig pauze.

‘Leuke vrouwen hier.’ Lineke nam een slok van haar witte wijn en trok een vies gezicht. Eigen schuld, dacht ik. In een buurthuis moet je geen wijn bestellen. Zelfs

de cola was van twijfelachtige kwaliteit: mierzoet en zonder prik. Lineke keek waarderend naar een butchy meisje met kort donker haar, dat meteen reageerde met een knipoog.

‘Gedraag je,’ zei ik. ‘Je wekt alleen maar valse verwachtingen.’

‘Mmm,’ was haar dubbelzinnige antwoord. ‘Hoe gaat het tot nu toe?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Tess,’ zei ze streng. ‘Geef het een kans. Als je om Daphne blijft zitten treuren zul je nooit meer gelukkig worden. Is dat wat je wilt?’

‘Nee.’

‘Goed zo.’

‘Ik wil gelukkig zijn met Daphne.’

Ze zuchtte. ‘Vergeet Daphne. Daphne bestaat niet meer. Ik zou haar er wel uit willen méppen af en toe, snap je dat?’

Natuurlijk snapte ik dat. Ik ben immers een labrador. Gemept worden, daar ben ik goed in.

De zoemer ging. De pauze duurde hier beduidend korter dan de speeddates.

Kathleen, mijn volgende date, praatte met een sappig Vlaams accent en kwam uit Mechelen. Dat ik haar meteen met een Mechelse herder associeerde kwam niet alleen daardoor; ze had ook de typische waakzaamheid en de intelligente blik van een Mechelse herder, en zelfs een spitse neus. Zou haar karakter die indruk bevestigen? Ik vroeg haar één karaktereigenschap te noemen waarvan zij vond dat die haar het best omschreef.

‘Trouw,’ zei ze, na enig nadenken.

Ik glimlachte. Dat klopte alvast. ‘En wat is in relaties

je grootste valkuil?’

‘Mezelf wegcijferen,’ zei ze zonder enige aarzeling.

Daar ging mijn vergelijking. Ze had moeten zeggen dat ze de neiging had om dominant te zijn.

‘Wat doe je het liefst in je vakantie?’ vroeg ik.

‘Helemaal niets. Op het strand liggen en naar de zee kijken.’ Dat klopte ook al niet.

Het was natuurlijk stom om mensen met honden te vergelijken. Maar kon ik het helpen dat administratief medewerkster Sylvie, de volgende kandidate, sprekend opeengolden retrieverleek, bibliothecaresse Marga me voortdurend bleef aankijken met de melancholische gezichtsuitdrukking van een boxer en beveiligingsmedewerker Katja vragen op me afvuurde met de onverschrokken vastberadenheid van een Riesenschnauzer? Ik begon er zowaar lol in te krijgen en vermaakte me de rest van de middag prima met mijn eigen vergelijkingsspelletje.

Toen de laatste kandidate kwam aanlopen, was mijn humeur een stuk beter dan aan het begin van de middag. Ik bekeek haar welwillend. Haar ribbroek had dezelfde roestbruine kleur als haar krullen. Ze stak haar hand uit: ‘Penny.’

Ik stelde me ook voor, wat eigenlijk niet nodig was, we hadden immers naamkaartjes. Ik vroeg me af of haar haarkleur echt was. Zou kunnen, ze had ook sproeten. Maar wel weer bruine ogen. Hoewel het me bij de laatste tien kandidates geen enkele moeite had gekost ze met een hondenras te associëren, wilde me bij haar niets te binnen schieten.

‘En, heb je de ware al gevonden?’ vroeg ik, om maar iets te vragen.

Ze schudde haar hoofd. ‘Er zitten best leuke vrouwen

tussen hoor, daar niet van, maar...'

'Geen klik. Ik snap het.'

'Op het laatst weet je ook niet meer wat je moet vragen,' zei ze. 'Dan ga je gewoon rare dingen verzinnen om die drie minuten door te komen. Ik heb een paar vrouwen gevraagd wat ze het liefste eten en wat hun lievelingskleur is...'

'Pannenkoeken,' onderbrak ik haar. 'En groen.'

Ze schoot in de lach en vervolgde: '...terwijl ik dat helemaal niet wil weten, ik zou het liefst gewoon weglopen. Wat voor soort groen?'

'Limoen.'

'Oh, dat vind ik ook mooi.'

'Het staat je waarschijnlijk ook goed,' zei ik.

'Ik vraag me voortdurend af of ik de enige ben die dit soort rare dingen doet,' ging ze verder.

'Nee hoor,' stelde ik haar gerust. 'Ik doe het ook.'

'Vast niet zo erg als ik. Wat is de raarste vraag die je vanmiddag gesteld hebt?'

Die ging ik nu stellen. Als ik er zelf niet uitkwam, moest zij de vergelijking maar maken. 'Als je een hond was, wat voor hond zou je dan zijn?'

Haar antwoord kwam snel. 'Een labrador.'